

mlčky učiněnou, jež by těmto předpisům odporovala, považovati za nicotnou (§ 879 obč. zák.). I když je tedy zjištěno, že žalobce při týdenních výplatách svého nároku na odměnu za práci přes čas nikdy neuplatňoval, nelze z toho ve prospěch žalovaného těžiti, neboť přes to, že by v přijímání týdenní mzdy — bez výhrady onoho nároku — mohl býti spatřován souhlas žalobcův s výší mzdy jemu nabídnuté (§ 863 obč. zák.), nedošlo tím z důvodů právě uvedených ku platné dohodě a není při posuzování věci po stránce právní zajisté bez významu, že žalobce podle svého přednesu neuplatňoval svého nároku právě z obavy, by nebyl z práce propuštěn.

Čís. 6815.

Prozatimní výživné podle §u 382 čís. 8 ex. ř. přísluší za sporu o výživné manželce až do pravomoci rozhodnutí o rozluce manželství.

(Rozh. ze dne 22. února 1927, R I 64/27.)

Ve sporu o výživné zamítl s o u d p r v é s t o l i c e návrh manželky, by jí manžel platil výživné po dobu trvání sporu. D ů v o d y: Manželství stran bylo rozvedeno od stolu a lože právoplatným rozsudkem ze dne 24. března 1926. Bylo vysloveno, že na rozvodu nemá viny žádná strana. Usnesením ze dne 9. října 1926, které jest v soudní kanceláři k vyhotovení, bylo manželství stran podle svazku rozloučeno s tím, že na rozluce žádná strana nemá zavinění. Podle toho chybí pro žalobní nárok jakékoli písemné osvědčení, pročež byl zamítnut návrh žalobkyně, by žalovanému bylo uloženo prozatimním opatřením placení výživného. R e k u r s n í s o u d zrušil napadené usnesení a uložil soudu první stolice, by, nehledě na uplatňovaný důvod zamítnutí, řízení doplnil a vydal nové usnesení. D ů v o d y: Rekursu nelze oduznati oprávněnosti. Podle §u 91 obč. zák. má manželka proti manželovi nárok na slušnou výživu a jest manžel povinen, by dle svého jmění poskytoval výživu tak dlouho, dokud výrokem soudním z toho nebude sproštěn. Tento manželčin nárok na výživu není otřesen rozvodem manželství a přísluší jí, zejména, když nemá viny na rozvodu, nárok na výživu zákonem jí přiznaný bez ohledu na to, zda manžel má na rozvodu vinu. čili nic a zda má manželka vlastní jmění, čili nic (§ 1264 obč. zák.). Tím jest již dán základ pro opatření, které má býti nařízeno dle podání žalobkyně ve smyslu §§ 381, 382 čís. 8 ex. ř. určením prozatimního výživného, ježto žalovaný může býti teprve budoucím rozsudkem v zahájeném sporu o placení výživného sproštěn své zákonné povinnosti, takže až do rozhodnutí tohoto sporu jest ustanoviti výživné iakožto prozatimní, ježto by se žalobkyni jinak již následkem popření žalobního nároku se žalovaným za sporu nedostalo prostředků k výživě. V tomto případě přichází tedy v úvahu toliko ustanovení §§ 381, 382 čís. 8 ex. ř., zejména, když účelem jich jest, by bylo manželce zabezpečeno právo, jí proti manželovi příslušející. Z obsahu spisů vychází na jevo, že oba manželé od soudního rozvodu nesdíleli společnou domácnost a že žalovaný, iak sám doznává, placení dříve dobrovolně poskytovaných vyživovacích příspěvků po té, co své dceři za-

opatřil vlastní zaměstnání, zcela zastavil. Již také proto jest nárok žalobkyně na prozatímní výživné po dobu sporu zcela odůvodněn. Okolnost, že manželství stran bylo rozsudkem ze dne 9. října 1926 prohlášeno rozloučeným, jest jen potud směrodatnou, pokud tím vzájemné povinnosti § 91 obč. zák. zanikají tím, že výrok o rozluce nabude právní moci, což se zde nestalo. Pokud tudíž spor o výživné nedospěl ke konečnému rozhodnutí, jest žalovaný povinen, přes to, že jest s manželkou rozveden až do doby, kdy výrok o rozluce nabude právní moci, platiti prozatímní výživné, jak určí procesní soud ve smyslu §u 91 obč. zák.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatel napadá zrušení usnesení soudu první stolice proto, že rekursní soud neprávem nepřihlédl k tomu, že manželství bylo rozloučeno, třeba usnesení o rozluce nenabylo dosud moci práva, ježto prý vyživovací nárok manželky rozlukou zaniká a rozhodnutí o rozluce působí od doby, kdy bylo vydáno. Při názoru rekursního soudu musil by prý platiti výživné až do ukončení sporu o poskytování jeho vzdor pravoplatné rozluce a žalobkyně by mohla protahováním sporu beze všeho důvodu výživné pobírat. Stěžovatelův návrh na změnu usnesení rekursního soudu není odůvodněn. Prozatímní opatření určením výživného podle §u 382 čís. 8 ex. ř. má za účel opatřiti manželce prostředky k výživě za sporu, totiž od podání návrhu až do pravoplatného skončení sporu. Rekursní soud právem hájí stanovisko, že pokud trvá manželství a není rozloučeno, trvá i nárok na výživné, třeba prozatímní. Je správný i názor rekursního soudu, že nárok ten trvá až do pravomoci rozhodnutí o rozluce. To jasně plyne z ustanovení §u 117 obč. zák., podle něhož soud má výživné určití »zatím«, kterého slova užito je se vztahem na poukaz stran na řádný spor rozlukový, tedy znamená ono slovo, že soud má vyměřiti slušnou výživu za trvání tohoto sporu bez rozdílu, zda rozlučka byla rozsudkem v první stolici již povolena čili nic. Není proto třeba řešiti otázku, působí-li rozhodnutí o rozluce ode dne jejího povolení prvním soudem, či až teprve od pravomoci rozhodnutí a do které doby manželství po právu trvá, ježto ohledně zatímního výživného je tato otázka zákonem vyřešena. — O účincích povolení rozluky prvním soudem pro jiné případy (manželský původ dítěte atd.) se tu nejedná. Stěžovatel navrhuje, by byl zamítnut návrh na určení prozatímního výživného vůbec nebo aspoň od pravomoci rozluky. V onom směru je návrh jeho neodůvodněn, ježto žalobkyni nárok na prozatímní výživné přísluší do pravomoci povolení rozluky a do té doby výživné určeno býti musí, jak správně uznal rekursní soud. Druhý návrh na zamítnutí nároku na výživné od pravoplatného povolení rozluky jest bezpředmětným proto, že rekursní soud ve zrušovacím usnesení žalobkyni jen do té doby nárok přiznává, tedy rozhodnutím rekursního soudu stěžovatel v tom směru není ani postižen, to tím méně, když rekursní soud nevyslovil, že výživné má býti placeno do rozhodnutí sporu o výživu bez ohledu na pravomoc rozlukového rozhodnutí, nýbrž jen do této pravomoci.